RETTENS KENDELSE (Tredje Afdeling)

9. juni 2005 *

I sag T-265/03,

Helm Düngemittel GmbH, Hamburg (Tyskland), ved Rechtsanwalt W. Waschmann,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, ved G. Berscheid og M. Niejahr, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af den beslutning, der angiveligt var indeholdt i en skrivelse fra Kommissionen af 23. maj 2003 om delvis indeholdelse af den sikkerhed for levering, som sagsøgeren havde stillet, på grund af den indtrufne forsinkelse med levering af gødning som led i en aktion vedrørende fødevarehjælp til Nordkorea, der gennemførtes i henhold til Kommissionens forordning (EF) nr. 2519/97 af 16. december 1997 om almindelige bestemmelser for tilvejebringelse

* Processprog: tysk.

af produkter, der i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 1292/96 skal leveres som led i Fællesskabets fødevarehjælp (EFT L 346, s. 23),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET
I FØRSTE INSTANS (Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M. Jaeger, og dommerne J. Azizi og E. Cremona,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

Retsforskrifter

1 Artikel 10 i Kommissionens forordning (EF) nr. 2519/97 af 16. december 1997 om almindelige bestemmelser for tilvejebringelse af produkter, der i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 1292/96 skal leveres som led i Fællesskabets fødevarehjælp, bestemmer følgende:

»1. Leverandøren opfylder sine forpligtelser i overensstemmelse med de i udbudsbekendtgørelsen fastsatte betingelser samt under iagttagelse af de i denne forordning omhandlede forpligtelser, herunder de forpligtelser, der følger af buddet.

Leverandøren anses for at have kendskab til alle almindelige og særlige betingelser og have accepteret disse.

2. Som garanti for opfyldelsen af forpligtelserne tilstiller leverandøren senest ti arbejdsdage efter, at meddelelsen om tilslaget om levering er givet, Kommissionen en sikkerhed for leveringen [...]«

2 Artikel 18 i forordning nr. 2519/97 vedrørende betingelser for betaling og for frigivelse af sikkerhed har følgende ordlyd:

»1. Den øvre grænse for det beløb, der skal betales til leverandøren, udgøres af budsummen, hvortil i givet fald lægges de i artikel 19 omhandlede omkostninger, og hvorfra i givet fald trækkes de i stk. 3 i nærværende artikel omhandlede fradrag, de i artikel 22, stk. 8, omhandlede beslaglæggelser, ekstraomkostningerne i forbindelse med den i artikel 12-16 omhandlede kontrol eller omkostningerne som følge af de i artikel 13, stk. 4, omhandlede foranstaltninger.

[...]

5. Det beløb, der skal betales, udbetales på leverandørens begæring fremlagt i to eksemplarer:

Anmodningen om betaling af det samlede beløb eller af restsummen skal være ledsaget af følgende dokumenter:

a) en faktura lydende på det krævede beløb

b) originaleksemplaret af overtagelsesattesten eller leveringsattesten

c) en kopi af den endelige overensstemmelsesattest

[...]«

3 Artikel 22 i forordning nr. 2519/97 bestemmer følgende:

»4. Medmindre der er tale om force majeure, fortabes sikkerheden for levering delvist og kumulativt i følgende tilfælde, jf. dog stk. 8:

[...]

c) med 0,2% af værdien af de mængder, der leveres efter fristens udløb, pr. dags forsinkelse eller — i påkommende tilfælde og på betingelse af, at det er fastsat i udbudsbekendtgørelsen — 0,1% pr. dags førtidig levering.

De fortabelser, der er nævnt i litra a) og c), effektueres ikke, hvis de konstaterede undladelser ikke kan tilskrives leverandøren.

[...]

8. Kommissionen trækker beløbene for de fortabelser af sikkerhed, der sker i henhold til stk. 4, 5 og 6, fra det endelige beløb, som skal betales. Sikkerheden for levering eller forskud frigives derefter samlet og fuldt ud.«

4 Artikel 23 i forordning nr. 2519/97 bestemmer følgende:

»Kommissionen vurderer de tilfælde af force majeure, som kan ligge til grund for, at en levering ikke har fundet sted, eller at en af de forpligtelser, som påhviler leverandøren, ikke er overholdt.

Omkostningerne i forbindelse med et af Kommissionen anerkendt tilfælde af force majeure bæres af Kommissionen.«

5 Artikel 24 i forordning nr. 2519/97 har følgende ordlyd:

»De Europæiske Fællesskabers Domstol har kompetence til at afgøre enhver tvist som følge af gennemførelsen af, den manglende gennemførelse af eller fortolkningen af de nærmere bestemmelser vedrørende de leveringer, der gennemføres i henhold til denne forordning.«

6 Artikel 25 i forordning nr. 2519/97 bestemmer følgende:

»Alle spørgsmål, der ikke er omhandlet i nærværende forordning, afgøres efter belgisk ret.«

Sagens faktiske omstændigheder

7 Kommissionen offentliggjorde den 30. marts 2001 en udbudsbekendtgørelse vedrørende levering af kunstgødning (urinstof 46% N) til Nordkorea under referencenummer EUROPAID/112402/C/S/KP. Leveringsfristen var fastsat til senest den 18. maj 2001.

8 Den 17. april 2001 tilsendte sagsøgeren Kommissionen sit bud, hvori sagsøgeren tilbød at skaffe en mængde på 30 398 ton urinstof i Kina.

9 Den 18. april 2001 tildelte Kommissionen sagsøgeren kontrakten, og sagsøgeren bestilte 30 398 ton urinstof i Kina.

10 Den 25. april 2001 meddelte sagsøgeren Kommissionen, at selskabet kun kunne skaffe 10 000 ton urinstof i Kina og foreslog at købe de resterende 20 398 ton urinstof i Egypten.

11 Ved skrivelse af 27. april 2001 accepterede Kommissionen sagsøgerens forslag og præciserede samtidig, at den kontraktmæssige frist for levering af 30 398 ton urinstof skulle overholdes.

12 Den 14. maj 2001 meddelte sagsøgeren Kommissionen, at det var umuligt at levere urinstoffet hidrørende fra Kina inden for den fastsatte frist og anmodede om en forlængelse af leveringsfristen. Hvad endvidere angår den mængde, der hidrører fra Egypten, meddelte sagsøgeren også Kommissionen, at selskabet ikke var i stand til at levere inden for den fastsatte frist, og at selskabet ville give meddelelse om leveringstidspunktet snarest muligt.

13 I sidste ende blev urinstoffet fra Kina leveret med 16 dages forsinkelse og urinstoffet fra Egypten med 44 dages forsinkelse.

14 Den 2. august 2001 udstedte kontrolorganet Bureau Veritas den i henhold til artikel 18, stk. 5, i forordning nr. 2519/97 påkrævede overensstemmelsesattest. Heri præciseredes leveringsdatoen for urinstoffet fra Kina (den 3.6.2001), og fra Egypten (den 1.7.2001). Attesten indeholdt endvidere følgende konklusion:

»Nærværende levering er i overensstemmelse med EF-specifikationerne på inspektionstidspunktet, bortset fra den ovenfor nævnte forskel med hensyn til leveringsdatoen og kvaliteten.«

15 Sagsøgeren fremsendte den 6. august 2001 sin betalingsanmodning til Kommissionen for et beløb på i alt 4 999 863,04 EUR, uden at tage hensyn til overskridelsen af leveringsdatoen.

16 Kommissionen tilbageholdt et beløb på 0,2% af værdien af hver mængde, der blev leveret efter fristens udløb, pr. dags forsinkelse. Af denne grund blev den af sagsøgeren anmodede betaling nedsat med 346 221,20 EUR (53 581 EUR for de 16 dages forsinkelse med hensyn til leveringen af 10 180 ton urinstof fra Kina og 292 640,20 EUR for de 44 dages forsinkelse med hensyn til leveringen af 20 218 ton urinstof fra Egypten). Differencebeløbet blev udbetalt til sagsøgeren primo oktober 2001.

17 Ved telefax af 1. november 2001 anmodede sagsøgeren Kommissionen om tilbagebetaling af det indeholdte beløb og anførte, at overskridelsen af leveringsfristen skyldtes årsager, som udgør et tilfælde af force majeure.

18 Kommissionen afviste sagsøgerens anmodning ved telefax af 21. december 2001.

19 Sagsøgeren anmodede ved skrivelse af 22. marts 2002 Kommissionen om at tage beslutningen op til fornyet overvejelse og betale sagsøgeren det anmodede beløb. Kommissionen gentog afslaget ved skrivelse af 16. september 2002.

20 Ved skrivelse af 25. oktober 2002 anmodede sagsøgeren på ny Kommissionen om udbetaling af det pågældende beløb.

21 Kommissionen fastholdt sit oprindelige standpunkt ved skrivelse af 23. maj 2003 (herefter »den anfægtede retsakt«) ved at afvise sagsøgerens anmodning.

Retsforhandlinger og parternes påstande

22 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 23. juli 2003 har sagsøgeren anlagt denne sag.

23 Retten har stillet sagsøgeren et skriftligt spørgsmål ved skrivelse af 20. december 2004 som foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse i medfør af procesreglementets artikel 64. Sagsøgeren blev i skrivelsen opfordret til at præcisere sin holdning til visse af Kommissionen bemærkninger vedrørende formaliteten.

24 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede retsakt annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

25 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Subsidiært frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

26 Sagsøgeren har i sit svar på det af Retten stillede spørgsmål nedlagt en subsidiær påstand om, at Kommissionen tilpligtes at betale et beløb på 346 221,20 EUR, ud over renterne, i overensstemmelse med artikel 18, stk. 7, i forordning nr. 2519/97 og har i forbindelse hermed henvist til de faktiske og retlige anbringender, som blev fremsat i stævningen og replikken.

Formaliteten

27 I henhold til procesreglementets artikel 113 kan Retten, når den skal træffe afgørelse på de betingelser, der er fastsat i artikel 114, stk. 3 og 4, til enhver tid af egen drift efterprøve, om en sag skal afvises, fordi ufravigelige procesforudsætninger ikke er opfyldt, hvortil ifølge fast retspraksis hører de formalitetsbetingelser, der er fastsat i artikel 230, stk. 4, EF (Rettens kendelse af 8.7.1999, sag T-12/96, Area Cova m.fl. mod Rådet og Kommissionen, Sml. II, s. 2301, præmis 21, og af 13.7.2004, sag T-29/03, Comunidad Autónoma de Andalucía mod Kommissionen, Sml. II, s. 2923, præmis 22). I henhold til procesreglementets artikel 114, stk. 3, forhandles der mundtligt om begæringen, medmindre Retten bestemmer andet.

28 Retten finder, at sagen er tilstrækkeligt oplyst af sagens akter, og har følgelig besluttet at træffe afgørelse uden at indlede den mundtlige forhandling.

Parternes argumenter

29 Kommissionen har gjort gældende, at sagsøgerens søgsmål ikke kan antages til realitetsbehandling med henvisning til, at skrivelsen af 23. maj 2003 ikke udgør en anfægtelig retsakt som omhandlet i artikel 230, stk. 4, EF.

30 Ifølge Kommissionen udgør den anfægtede retsakt et rent aftalemæssigt bestemt forhold og ikke en ensidig beslutning, som er omfattet af artikel 249 EF, og som kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål i henhold til artikel 230, stk. 4, EF (Rettens kendelse af 3.10.1997, sag T-186/96, Mutual Aid Administration Services mod Kommissionen, Sml. II, s. 1633, præmis 49-51, af 9.1.2001, sag T-149/00, Innova mod Kommissionen, Sml. II, s. 1, præmis 28, og af 25.11.2003, sag T-85/01, IAMA Consulting mod Kommissionen, Sml. II, s. 4973).

31 Kommissionen har i denne forbindelse gjort gældende, at sagsøgeren i medfør af voldgiftsbestemmelsen i artikel 24 i forordning nr. 2519/97 burde have anlagt sag med påstand om betaling af det af Kommissionen indeholdte beløb på 346 221,20 EUR for at få en dom, der kan fuldbyrdes i henhold til artikel 244 EF og 256 EF.

32 Kommissionen har subsidiært gjort gældende, at den anfægtede retsakt under alle omstændigheder ikke udgør en anfægtelig retsakt i medfør af artikel 230, stk. 4, EF, da der er tale om en retsakt, der bekræfter en tidligere retsakt, som ikke er blevet anfægtet inden for den fastsatte frist.

33 Kommissionen har endvidere rejst formalitetsindsigelse mod den nye påstand, der blev nedlagt subsidiært af sagsøgeren i besvarelse af Rettens skriftlige spørgsmål. Ifølge Kommissionen er den nye påstand blevet nedlagt for sent og bør derfor afvises.

34 Ifølge sagsøgeren kan sagen admitteres, i det omfang skrivelsen af 23. maj 2003 udgør en retsakt, der kan anfægtes i medfør af artikel 230, stk. 4, EF.

35 Kommissionen har i denne forbindelse gjort gældende, at den aftalemæssige karakter af forholdet mellem Kommissionen og sagsøgeren ikke hindrer, at der anlægges et annullationssøgsmål (Domstolens dom af 12.12.1990, sag C-172/89, Vandemoortele mod Kommissionen, Sml. I, s. 4677, og af 21.3.1991, sag C-226/89, Haniel Spedition mod Kommissionen, Sml. I, s. 1599).

36 Det ville endvidere ifølge sagsøgeren ikke være nødvendigt at anlægge en sag med påstand om betaling, idet fuldbyrdelsen af en eventuel dom fra Retten, der giver sagsøgeren medhold i annullationspåstandene, ville medføre en pligt for Kommissionen til at tilbagebetale det indeholdte beløb til sagsøgeren.

37 Sagsøgeren bemærker, at artikel 24 i forordning nr. 2519/97 i nærværende sag — i modsætning til sagens omstændigheder i kendelserne i sagerne Mutual Aid Administration Services mod Kommissionen og Innova mod Kommissionen, jf. ovenfor, præmis 30 — udtrykkeligt bestemmer, at Fællesskabets retsinstanser har kompetence.

Rettens bemærkninger

38 Det bemærkes, at det gentagne gange er blevet udtalt, at artikel 230 EF tillægger Fællesskabets retsinstanser enekompetence til at prøve lovligheden af de retsakter, der er omhandlet i artikel 249 EF, og som institutionerne kan træffe på de i traktaten fastsatte betingelser (jf. Rettens kendelse af 10.5.2004, forenede sager T-314/03 og T-378/03, Musée Grévin mod Kommissionen, Sml. II, s. 1421, præmis 63 og den deri nævnte retspraksis).

39 De retsakter, som institutionerne vedtager, og som er en uadskillelig del af et kontraktforhold, hører imidlertid — på grund af selve deres kendetegn — ikke til de retsakter, der er omfattet af artikel 249 EF (jf. Rettens kendelse af 10.7.2002, sag T-387/00, Comitato organizzatore del convegno internazionale mod Kommissionen, Sml. II, s. 3031, præmis 39, kendelsen i sagen IAMA Consulting mod Kommissionen, præmis 53, samt i sagen Musée Grévin mod Kommissionen, præmis 64).

40 Det fremgår af retspraksis, at Retten i henhold bestemmelsen i artikel 225 EF, sammenholdt med artikel 238 EF, kun har kompetence til at træffe afgørelse vedrørende kontraktretlige tvister, som indbringes for den af fysiske eller juridiske personer, såfremt der foreligger en voldgiftsbestemmelse. I modsat fald ville Retten udvide sin dømmende myndighed til andre tvister end dem, som udtømmende er forbeholdt dens afgørelse i artikel 240 EF, der netop tildeler de nationale retter en almindelig kompetence til at påkende andre søgsmål, hvori Fællesskabet er part (jf. kendelsen i sagen Musée Grévin mod Kommissionen, præmis 65 og den deri nævnte retspraksis).

41 Henset til de ovennævnte betragtninger skal det undersøges, om den anfægtede retsakt i det foreliggende tilfælde er af kontraktmæssig karakter.

42 I denne forbindelse bemærkes først, at i overensstemmelse med fællesskabsbestemmelserne om fødevarehjælp og forvaltning af denne hjælp ydes hjælpen på kontraktmæssig basis (Domstolens dom af 11.2.1993, sag C-142/91, Cebag mod Kommissionen, Sml. I, s. 553, præmis 11). Ifølge ordlyden af artikel 24, stk. 1, litra b), i Rådets forordning (EF) nr. 1292/96 af 27. juni 1996 om fødevarehjælpspolitik og fødevarehjælpsforvaltning og om særlige aktioner til støtte for fødevaresikkerheden (EFT L 166, s. 1) har Kommissionen defineret »betingelserne for leveringen og iværksættelsen af bistanden, særlig:

— de almindelige bestemmelser, som skal finde anvendelse over for modtagerne

— indledning af procedurerne for tilvejebringelse, levering af varerne og iværksættelse af andre foranstaltninger samt indgåelse af de hertil nødvendige kontrakter«.

43 I det foreliggende tilfælde fastslås, at forordning nr. 2519/97 fastsætter almindelige bestemmelser for tilvejebringelse af produkter, der skal leveres som led i Fællesskabets fødevarehjælp, særligt de forskellige bestemmelser om levering, procedurer for indgåelse af kontrakter, de rubrikker, der skal findes i udbudsbekendtgørelsen, samt leverandørens rettigheder og forpligtelser. De særlige bestemmelser, efter hvilke der skal ske en særlig tilvejebringelse af produkter, såsom bestemmelserne om de produkter, der skal tilvejebringes, og produkternes kvalitet og kvantitet, prisen eller leveringsfristen, fremgår af udbudsbekendtgørelsen.

44 Som det tillige fremgår af sagens akter, offentliggjorde Kommissionen et udbud med henblik på at gennemføre en fødevarehjælpeaktion i Nordkorea bestående i levering af en mængde kunstgødning. Sagsøgeren blev efter at have indgivet sit bud tildelt nævnte leveringskontrakt, som den indvilligede i at afslutte på de betingelser, der er fastsat i udbudsbekendtgørelsen og forordning nr. 2519/97.

45 Bestemmelserne i forordning nr. 2519/97 og udbudsbekendtgørelsens ordlyd er — som følge af Kommissionens offentliggørelse af udbudsbekendtgørelsen og sagsøgerens accept af den pågældende leveringskontrakt — blevet til vilkårene i en leveringskontrakt, der binder begge parter i den foreliggende tvist.

46 Endvidere fremgår den kontraktmæssige karakter af forholdet mellem parterne også af artikel 24 i forordning nr. 2519/97, der tillægger Retten enekompetence til at

afgøre enhver tvist som følge af gennemførelsen af, den manglende gennemførelse af eller fortolkningen af de nærmere bestemmelser vedrørende de leveringer, der gennemføres i henhold til denne forordning. Bestemmelsen skal således betragtes som en voldgiftsbestemmelse i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 238 EF (Rettens dom af 19.9.2001, sag T-26/00, Lecureur mod Kommissionen, Sml. II, s. 2623, præmis 39).

47 Denne tvist er desuden af kontraktmæssig karakter, i det omfang den effektuerede indeholdelse af sikkerhed — hvilket sagsøgeren i øvrigt har erkendt — er gennemført i henhold til artikel 22, stk. 4, i forordning nr. 2519/97, hvilken bestemmelse udgør en del af de kontraktbestemmelser, der regulerer forholdet mellem parterne.

48 Den anfægtede retsakt om indeholdelse af et beløb på 346 221,20 EUR udgør således sanktionen for den manglende gennemførelse af en af sagsøgerens kontraktlige forpligtelser, særligt den forsinkelse, der indtrådte i leveringen af det produkt, der skulle tilvejebringes.

49 Det er i denne forbindelse fastslået, at den retsakt, hvorved Kommissionen afslog at betale hele den af sagsøgeren krævede pris for transporten, udgør en retsakt af kontraktlig karakter, der er fast forbundet med Kommissionens forpligtelse, dvs. til at betale transportøren den pris, som er modydelsen for den gennemførte transport (jf. kendelsen i sagen Mutual Aid Administration Services mod Kommissionen, præmis 49).

50 På samme måde skal det i denne sag fastslås, at den anfægtede retsakt ikke udgør en retsakt, der ikke er forbundet med det kontraktlige forhold, der binder parterne i nærværende tvist, og den kan følgelig ikke anses for at være en retsakt, som er omfattet af artikel 249 EF, og som kan anfægtes under et annullationssøgsmål i henhold til artikel 230 EF.

51 Det skal imidlertid fastslås, at sagsøgeren — på trods af den kontraktlige karakter af denne tvist og den anfægtede retsakt — ikke har anlagt sag ved Retten i henhold til artikel 238 EF, men i henhold til artikel 230 EF.

52 Sagsøgeren har således betegnet sit søgsmål som et annullationssøgsmål i henhold til artikel 230 EF og har nedlagt påstand om, at Retten underkender den anfægtede retsakt, hvorved Kommissionen oplyste sagsøgeren om indeholdelsen af det omtvistede beløb grundet den forsinkelse, der skete ved leveringen af varen, og som følge heraf annullerer retsakten.

53 Som allerede nævnt ovenfor, hører de retsakter, som er en uadskillelig del af et kontraktforhold, såsom i nærværende sag, imidlertid — på grund af selve deres kendetegn — ikke til de retsakter, der er omfattet af artikel 249 EF, og som kan påstås annulleret af Fællesskabets retsinstanser i henhold til artikel 230 EF.

54 Når der er anlagt et annullationssøgsmål, mens tvisten i realiteten er af kontraktmæssig karakter, ændrer Retten givetvis indholdet af påstanden (dommen i sagen Lecureur mod Kommissionen, præmis 38). Retten finder imidlertid ikke, at der i denne sag er anledning til at foretage en sådan ændring. På den ene side har sagsøgeren — hvilket fremgår af punkt 9 i replikken — udtrykkeligt givet afkald på at anlægge sag om betaling i henhold til artikel 238 EF. Sagsøgeren har således gjort gældende, at et sådant søgsmål ikke var nødvendigt i denne sag, eftersom Kommissionen for at efterkomme en eventuel dom, der giver sagsøgeren medhold i sine påstande, under alle omstændigheder ville være forpligtet til at betale sagsøgeren det krævede beløb.

55 Retten finder imidlertid, at det af sagsøgeren trufne valg af grunde, der er særegne for sagsøgeren, ikke kan ændre traktatens betingelser for at antage annullationssøgsmål til realitetsbehandling.

56 På den anden side bemærkes, at sagsøgeren også i punkt 10 i replikken har påberåbt sig artikel 24 i forordning nr. 2519/97 og den deri indeholdte voldgiftsbestemmelse som grundlag for at antage nærværende annullationssøgsmål til realitetsbehandling.

57 I sit svar på Rettens skriftlige spørgsmål erklærede sagsøgeren imidlertid udtrykkeligt i punkt 5, at annullationssøgsmålet var det eneste hensigtsmæssige retsmiddel i nærværende sag og gentog, at anlæg af en sag om betaling efter artikel 238 EF ikke var nødvendig. Sagsøgeren har i punkt 2 i sit svar på Rettens skriftlige spørgsmål gjort gældende, at artikel 24 i forordning nr. 2519/97 ikke begrænser de retsmidler, som er fastsat i traktaten, og at den især ikke er til hinder for at anlægge annullationssøgsmål.

58 I denne anledning har sagsøgeren i punkt 4-8 i sit svar på Rettens skriftlige spørgsmål tilføjet, at den anfægtede retsakt — i modsætning til de sager, der har givet anledning til kendelserne i sagen Mutual Aid Administration Services mod Kommissionen og sagen Innova mod Kommissionen, præmis 30 ovenfor, hvori de anfægtede beslutninger, bortset fra den omstændighed, at der ikke forelå nogen voldgiftsklausul, udelukkende var blevet truffet i henhold til kontrakten mellem parterne — var blevet udstedt på grundlag af afledt fællesskabsret. Sagsøgeren vurderer af denne grund, at artikel 230 EF udgør det retsmiddel, som er indført af traktatens ophavsmænd til prøvelse af lovligheden af fællesskabsinstitutionernes retsakter, såsom den i nærværende sag omhandlede. Dette argument kan imidlertid ikke lægges til grund i det foreliggende tilfælde. Den kontraktmæssige natur af nærværende tvist kan ikke afvises alene med henvisning til, at den anfægtede retsakt er udstedt på grundlag af en forordning og ikke i henhold til en kontrakt. Det skal således bemærkes, at indholdet af forordning nr. 2519/97 i det foreliggende tilfælde udgør en del af de kontraktbestemmelser, der regulerer forholdet mellem tvistens parter.

59 Endelig har sagsøgeren i sit svar på Rettens skriftlige spørgsmål også nedlagt en subsidiær påstand om, at Kommissionen tilpligtes at betale et beløb på 346 221,20 EUR. Sagsøgeren har dog i samme svar — hvilket allerede er fastslået ovenfor (jf.

præmis 57 og 58) — også udtrykkeligt fastholdt, at søgsmålet skal fortolkes som et annullationssøgsmål i henhold til artikel 230 EF. Under disse omstændigheder kan Retten ikke — efter den ovenfor i præmis 54 anførte retspraksis — ændre indholdet af sagsøgerens annullationspåstand, hvorunder sagsøgeren i stævningen har fastsat sagens genstand over for Kommissionen og Retten.

60 Sagsøgerens subsidiære påstand i svaret på Rettens spørgsmål om, at Kommissionen tilpligtes at betale 346 221,20 EUR, er en ny påstand, der har til formål at udvide sagens genstand som fastsat i stævningen, hvilket er i strid med kravene i procesreglementets artikel 44, stk. 1, sammenholdt med artikel 48, stk. 2, og skal derfor afvises (jf. Rettens dom af 12.7.2001, sag T-3/99, Banatrading mod Rådet, Sml. II, s. 2123, præmis 29, og af 11.1.2002, sag T-210/00, Biret & Cie mod Rådet, Sml. II, s. 47, præmis 49 og den deri nævnte retspraksis).

61 Selv om det for fuldstændighedens skyld forudsættes — hvilket ikke er tilfældet — at den anfægtede beslutning ikke udgør en akt, der kan anfægtes under et annullationssøgsmål efter artikel 230, stk. 4, EF, skal dette under alle omstændigheder afvises. Den anfægtede retsakt udgør kun en retsakt, der bekræfter Kommissionens tidligere afslag på sagsøgerens anmodning den 21. december 2001, som sagsøgeren protesterede mod den 22. marts 2002 og den 25. oktober 2002, hvilke indvendinger på ny blev afvist af Kommissionen den 16. september 2002 og den 23. maj 2003 (jf. præmis 16-21 ovenfor).

62 Det fremgår imidlertid af fast retspraksis, at en beslutning, der udelukkende er en bekræftelse af en tidligere beslutning, ikke udgør en anfægtelig retsakt, hvorfor et søgsmål anlagt til prøvelse af en sådan beslutning skal afvises (Domstolens dom af 25.10.1977, sag 26/76, Metro mod Kommissionen, Sml. s. 1875, præmis 4, og af

5.5.1998, sag C-180/96, Det Forenede Kongerige mod Kommissionen, Sml. I, s. 2265, præmis 27 og 28, samt Rettens kendelse af 10.6.1998, sag T-116/95, Cementir mod Kommissionen, Sml. II, s. 2261, præmis 19 og den deri nævnte retspraksis).

63 I det foreliggende tilfælde ændrer den anfægtede retsakt — idet Kommissionen heri afviser at betale sagsøgeren beløbet på 346 221,20 EUR, der er fradraget i det fulde beløb, som sagsøgeren har anmodet om — ikke Kommissionens standpunkt i telefaxen af 21. december 2001. Den anfægtede retsakt er således udelukkende en bekræftelse af telefaxen af 21. december 2001. Denne retssag skal derfor under alle omstændigheder afvises.

64 Henset til de ovennævnte betragtninger bør nærværende søgsmål afvises.

65 Uden at det i øvrigt er nødvendigt at afgøre, om sagsøgeren skal gives medhold, er der intet til hinder for, at sagsøgeren anlægger sag ved Retten efter artikel 238 EF.

Sagens omkostninger

66 Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen, bør det i overensstemmelse med Kommissionens påstand pålægges sagsøgeren at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

RETTEN (Tredje Afdeling)

for ret:

1) Sagen afvises.

2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 9. juni 2005.

H. Jung

Justitssekretær

M. Jaeger

Afdelingsformand